

Botár Attila

Kerítések és vándorlások

Tavaly óta kitisztult a torkuk,
vagy már az ide úton gyakorolták:
megkiabálnak a rigók, miattad
csörög reám kerítésről a szarka,
akár a föléledő horizontnak
ezüst órája veszítené türelmét,

hogy már itt az idő,
itt az idő, hát minek toporgok,
még elbénázlak, s a kavicsokkal beszórt
betonkeretbe visszahúzódsz
a naptalanba tolvaj kíséreteddel
szöksz az enyhe lejtőn szőkén,
szőkén és árnyéka múltan,
mint harangszókor a bodzavirágok,

egyetlen hátrafordulás és elvág
nyaradtól, pipacs-tombolásunk tüzétől
a felejtésre adott szavam,
és mítoszt
zendít a szőlődombok csupasz karóinak
deleink hangvillájából feszített fémhúr,

s kizendül annyi születéssel, sorssal, halállal,
amennyit illatos kezedből,
gyermektelen öledből sarjaszt
a gyalogbodza, azután továbbküld
csillagok ítélőszéke elé:
a kerítések és vándorlások útján.

BOTÁR ATTILA (1944) Veszprémben élő költő.

Az örökzöldön túliak

Tudom róluk, hová temették,
tudom a népmeséiket,
mi hozta rájuk ezt az estét,
tudom, ti feledhetitek,
s felejtsetek is a homályos
borongások eredetét:
az örökzöldön túli város
romokban nem áll: hagyaték.

Füst és harangszó ismerős még,
korom s kenyérgyár illata:
mintha a szomszédnak köszönnék,
ki puszta árnyék, s éjszaka
kikötőbe ért csillagoknak
koldul fényes előterén,
amíg a léptek s lépcsők fogynak
érvek nélkül és lefelé –

Fáj a kezük, s diófát ültet,
a félig-meddig itt lakó
megérzi: a jövő nem ünnep,
s hívatlan az örökhagyó.
Hívatlan az emlékezés is!
tapogatom a fokokat:
csupa jelen, múlt, csupa tézis,
okok árvája okozat.

Bevonva úszó törmelékkal
eláramló tekintetük,
szilárdul az ég, komoly ékszer
a mederből szemükbe süt,
tudom: a gőgös koronából
egy-egy hamis kő kivillan
vonulásukba orvul gázol,
s visszajajdul dalaikban.

Hová temették, tudom róluk
keresztveződésük dacos
irányát: napba olvadó út,
szélrózsát összeharmatoz.

Suhog vérükkel vérem fája.
Fejsze nincs vagy csorbul tövén.
Kinyargal alóluk a pálya –
Zuhanásuk is költemény.

Zugok, utcák, terek és álmok,
fasorok. Meghitt görbület:
asszonyaik tolatnak, áldott
fény érleli gyümölcsüket.
Gyöngéd piheként a pilládon
egy hópehely énekbe fog,
a percet örökzöldbe mártom –
Evoé, végső grádicsok!

